

Ernst Hansens prædiken påskedag

Taler

Ernst Hansen
Præst

Dato

5. april 1942

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8 (Kristus er opstanden)

- 1 Hvad Paasken i Dag vil forkynde os er ikke en historisk Begivenhed, som skete for mange Hundrede Aar siden, men som nu er overstaaet, forbigangen; ikke noget, som vi kan sætte os til at fejre Mindet om og prøve paa at gøre levende for os selv og andre; eller noget, som man gør sig al Umage for at fastslaa som
- 5 historisk Kendsgerning for dermed at bevise dens Virkelighed og Troværdighed for andre Mennesker. Det formaar man ikke, og selv om man kunde, var man ikke dermed naaet til Paaskens Budskab til os. – Paasken vil heller ikke bare være den aarligt tilbagevendende Begivenhed, som Mennesker kan glæde sig over i Bevidstheden om de mange samlede Fridage, hvor man kan slappe af og samle
- 10 friske Kræfter til et lille Stykke Vej fremover igen; eller som man kan fejre som en Foraarsfest for Lysets og Livets Tilbagevenden ude i Naturen. Paa den Maade vilde Paasken, Opstandelsen, bare blive et Billede paa noget, vi har og kender i Forvejen. Saa vilde der intet Evangelium, intet nyt og godt Budskab være deri. – Paasken vil heller ikke blot have noget at sige os ved de særlige
- 15 Begivenheder i vort Liv, ved de forhaabentlig sjældne Lejligheder, hvor vi har Dødsfald indenfor vores egen nærmere Kreds. For med dette blev Paasken jo noget specielt for bestemte Tider og for bestemte Mennesker med bestemte Forudsætninger.
- 20 Paasken vil være noget ganske anderledes paa een Gang alment og personligt, og vil berøre os i det helt hverdagsagtige. Hvad Paasken, hvad Opstandelsen saadan vil tale til os og give os fra Dag til Dag har jeg fundet et godt Udtryk for – ja, for en Gangs Skyld ikke i en Paaskesalme; dem har vi jo ellers ogsaa gode nok; men jeg har fundet det i en Morgensang. En Morgensang, der for øvrigt godt kan
- 25 læses som et smukt Naturdigt, men hvor Paasken ikke er et Billede paa Naturen og Livets og Lysets Tilbagevenden dér; men hvor alt dette tværtimod rettelig kan bruges som et Billede paa Paasken, Opstandelsen. Ja, Paasken nævnes slet

ikke udtrykkeligt deri, og dog ligger den saa at sige bag hvert Ord deri. – Det
30 drejer sig om Jakob Knudsens Morgensang „Se nu stiger Solen af Havets Skød
–“. Det er jo netop ikke bare denne skønne, livgivende uundværlige Jordens Sol,
han taler om dér; saa skulde den jo kun rigtig kunne synges en Solskinsmorgen.
Men han har netop skrevet en Salme, en Morgensang til at synge ogsaa i det
Graavejr, som kan lægge sig over Sindet, samle sig over Livet, tunge, trælsomme
35 Tider, som næsten ikke er til at slide sig igennem. I saadanne Graavejrsdage vil
han forkynde denne salige Jubel, som er til, enten man føler den eller ej: at nu
Lyset lander paa Verdens Kyst. Det er Dagen, det er Lyset og Livet, der vender
tilbage efter Natten. Det er Paaskens Evangelium, at for vor Verden, som henlaa
i Mørke, i Haabløshed under Døden og i Fortabthed under Dommen, for
40 denne vor Verden lander nu Lyset, gaar Solen op med Jesu Kristi Opstandelse.
For den forkynder for os, at der nu er Haab i Haabløsheden, fordi Døden har
mødt sin Overmand; der er Frelse i Fortabtheden, fordi Dømmens Udførelse
bliver til en almægtig Benaadningshandling fra Guds Side. Og det, som Paasken
dermed vil forkynde ind i vort Menneskeliv, det er ikke bare en Begivenhed een
45 Gang for alle og saa aldrig mere – i Historien eller i Menneskelivet. Men denne
Paaskens Glæde er noget saa dagligdags – havde jeg nær sagt – at den har Bud til
os i Dag og hver Dag, Gud giver os. At Paasken og dens Budskab om
Opstandelse af Død vil være os en saadan daglig Glæde, en Glæde i Hverdagen,
det er det, som faar Jakob Knudsen til i Morgensangen at sige, at jeg vil „takke
50 Gud, at Morgnen mig end er sød, at mig Dagen fryder trods Synd og Død.“ Ja,
det gør Paasken, Opstandelsens Evangelium, at vi har Grund til at takke ikke
blot for den ny Dag, der bringer lutter Glæde og Lykke, men takke for Dagen i
Dag, hvordan den end kommer, trods dens Synd og Død. Og den Synd og Død,
der her er Tale om, er ikke en saadan, at den vil begrænse Evangeliet til kun at
55 have Bud til dem, der gaar og sørger over et bestemt Dødsfald, eller dem, som
har en ond og forfærdelig Gerning at fortryde og nages af. Men der er Tale om
den Død, der ligger som en fælles Dom og selvforskyldt Skæbne over os alle; den
Død, der ikke blot ligger som en Trusel og venter paa os, men som er den
nærværende Virkelighed for os, fordi vi selv und- drog os Livet; Livet som Gud
60 har skabt os til og sat os til at leve det; fordi vi syndede mod hans Ord og Bud.
Paasken, Opstandelsen, giver os Lov til og Grund til Tak og Fryd trods alt dette,
fordi den forkynder, at Gud vil genoprette og genoprejse det Liv, vi lagde øde,
bragte i Døden – vil give os Livet tilbage, ikke blot i Form af en ny Dag, men en
ny Dag som om vi aldrig havde syn- det, en ny Dag under hans Naade og med
65 Del i hans Liv. Det er det Paaskens Evangelium, Jakob Knudsen ogsaa
forkynder saaledes: „Livets Gud mig skærmer, jeg er hans Barn, ud hans Haand

mig river af Dødens Garn."

70 Paasken, Opstandelsen, det er Kristus, der vender tilbage til dem, der bragte
Død over ham og hans Liv, dem, der gjorde Livet til Død. Paasken,
Opstandelsen, det er Gud, der igen vender sig til Syndere; det er Livet, der
vender tilbage til os i de dødes Rige; det er Lyset, Dagen, der vender tilbage efter
Natten: „Natten hun blev til Morgen-." Og Paasken er ikke blot et kort
75 Lysglimt ind i vor Tilværelse og saa det samme haabløse Syndens og Dødens
Mørke. Nej, Lyset stander stille paa Livets Kyst – ikke i Form af en taaget
Naturromantik eller Følelse af Salighed, men i Form af et Ord, der forkynder os
Guds Naade og Liv her i Synden og Døden i Dag; der forkynder os, at Livet –
80 trods Synd og Død – er Guds, og at han vil give os deraf fra Dag til Dag. Det
forkynder Paaskeevangeliet os: at Livet er hans, og vi har det som en ufortjent
Gave fra ham; derfor skylder vi det hen, har ingen Krav paa at bevare det og
besidde det som vort eget Liv; vi skylder det hen til Gud og til vor Næste.

Saadan vil da Paaskens Evangelium give os at elske Livet, ikke blot i dets store
85 Øjeblikke og lykkelige Stunder, men i den graa Syndens og Dødens Hverdag; vil
give os at elske det og at tro paa Livet, ogsaa naar det fortærer os og slides op i
Tjeneste for andre. Paaskens Evangelium, Kristi Opstandelse vil forkynde og
give os dette, at mig Dagen fryder, trods Synd og Død.

90

Kilde

Ernst Hansen. Prædikener i Folkekirken. Tidehvervs Forlag, København 1945

Kildetype

Dokumentation i bogværk

95

Tags

Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ernst-hansens-praediken-paskedag>

100

105